

Szállítólevél

Futár vagyok autóval. Mindenféle-különféle holmikát veszek fel és viszek ki. Reggel fölveszem őket a raktárépületben; nagyon korán van, kormos szemmel, gyűrögetve a papírokat és a szemkörnyéket pakolok be. Aztán gyorsan felállítok egy sorrendet, hogy hová először, majd hova tovább, merre, a címeket listába, térképre írom, és megyek, mint egy hajó.

Egész nap pakolok, aláírást kérek, köszönök. Neveket látok, telefonálok. Parkolok és kanyargok, gyorsítok és lassítok. Váltok és forgatom a kormányt. Bekapcsolom a klímát, kikapcsolom a rádiót. Felhívnak, felveszem. Felhívok, beszélek. Kikapcsolom a fűtést és bekapcsolom a rádiót, telefonálok, leraknak, kicsöngök. Beszélek, hallgatnak.

Nem egyhangú munka, bármit is mondanak, azt hiszem én szeretem is. Persze vannak unalmasabb részei. Monoton tud lenni kicsit, de melyik munka nem?

Van, amit nagyon utálok benne. A bunkó, nagyképű, flegma és pofátlan embereket, szűk utcákat, lekopott táblákat és gyorsajtókat. Én is gyorsan hajtok persze, futár vagyok, de lehet jól is gyorsan hajtani. Lehet úgy is száguldani, ami nem sértő másoknak, hogy alig veszik észre, de mégis sok időt nyersz vele.

Utálok, amikor telefonálok, és nem veszik fel. És másnap panaszt tesznek rám, hogy szándékosan szivattam őket.

Gyűlölöm, amikor azt hiszik: elloptam a pénzt, és amikor azt hiszik: meglophatnak. Utálok, amikor megdobálják az autót.

Amikor meg akarnak verni és megvernek.

De szeretem a munkám azért, mert néha jófej emberek is vannak. Néha megkínálnak sütivel, amit csak ritkán tudok elfogadni, mert mindig sietek. És vannak szép emberek – miattuk is szeretem a munkám –, nemtől és kortól függetlenül, akiket csak jó nézni, de nem bámulni, mert kiszúrják. Akikkel jó szemkontaktust fenntartani. Akikkel jó beszélgetni így. Nem tudom mitől is lesznek szépek. Ahogy rám néznek, talán attól szépek ezek az emberek. Ahogy mozognak és kaput nyitnak, megszólalnak a telefonban.

Kedvelem a csapatjátékosokat, akik rögtön kooperálnak, ha probléma adódik, és megnyugtattak, ha bénázom.

És szeretek vezetni, kanyarogni és gyorsítani. Nézelődni, közben hallgatni, tájat, rádiót és motorzúgást.

Négy címem volt még aznapra. Egészen eltérőek. Nem ritka, de nem is gyakori. Peches, mondanák a kollégák. Szívás, ha a zsákfaluk is akadnak, ha tanyák is vagy szűk belvárosi csatornák.

Első cím, pipa, simán és gördülékenyen.

Második cím, lassan, és nehézkesen.

Harmadik cím, már nem érdekelt.

Vezetek, hajtok, váltok és nézelődöm. Számokat írok egy képernyőre és hangokat hallok a fülemnél, válaszolok is néha. Dudálok, minél később van, annál többet és hosszabban. Annál hirtelenebbül áll meg az autó és annál nagyobb dinamikával mozog az utastér.

Negyedik címet olvasom, és nem értem már. Elolvasom még egyszer, folytatom. A címzett helyén nincs név, csak cím irányítószámmal, utcával és némi segédmegjegyzéssel. Kanyarodj balra, talán lejjebb válthatsz, picit meredek, és a második lesz az. Balra a második az. A szállított dolog én voltam. Ott láttam a nevem a papíron.

Nem tudom, hogy üres volt-e a kocsi. Sosem nézem meg. Mindig megyek, folyamatosan, és nem ürül ki az autó, hiába vannak remek napjaim is, amikor úgy szórom a tárgyakat, a csomagokat, mint a mikulás. Valami marad, mert valaminek mindig maradnia kell, mert talán a rendszer is ilyen, hogy maradnia kell valaminek.

Valami marad, mint valami hű közeg, mint valami kutyák, akik nem hagynak magamra. Másnap persze ezekkel kezdem, ezekkel sietek, már-már kapkodok. És jönnek az újak, akik közül néhány régi lesz és eltűnnek és újak lesznek, akik régiek lesznek megint.

Nem tudom, hogy üres volt-e a csomagtér a kocsiban. Nem szoktam megnézni. Most sem néztem meg, mert mindig volt valami és sosem volt, hogy semmi sem lenne és tudtam, hogy nem is lesz olyan, hogy egyedül mennék egy üres kocsiban.

GPS-be táplált számok és nevek, kuplung egyes és gáz.

A kettes beakadt egy pillanatra. Csak egy pillanatig tartott, de nem értettem. Elolvastam a címet megint. És magamat vittem ki.

Ez valami tévedés lehet?

Hogy tudnám magam kivinni bárhová is?

Tehettem valamit, amire nem emlékszem? Feladtam magam valakinek valahová?

Tudtommal ennél a cégnél, meg eleve minden futárcégnél szigorúan tiltott élőlényeket szállítani. Sőt, még romlandó dolgokat is, mondjuk ételt.

Talán elnézhetek valamit. Biztos kiderül, ha odaérek. Csak egy monitor, grillrács vagy valami gél.

Sötétedett, alkonyodott, pírba ömlött az ég alja, a motor zúgott, de idegesen, mert a váltó beakadt, mindig kettesnél.

Elnézheték, de hogyan? Rosszul nyomtatták ki, de hogy kerülnek én oda? A kiszállító? De azt nem írjuk rá a papírra, soha nem írjuk rá a papírra, amit a vevő lát.

Talán tettem valamit? Tudom, hogy nem én voltam, nem adtam fel magam, de lehet, hogy valaki más?

Valaki más adott fel engem?

Nem esett, de eshetett volna, a szárazság már napok óta kínoz, még akkor is, ha nincs hőség. Sőt, akkor még nyomorúságosabb nézni a mezőket az út szélén.

Messze volt a cím, az utolsó, és néhányszor el is vétettem.

De mit vétettem én igazán? Vamamit tehettem, mindenképp tehettem, ami miatt ez megtörtént, mert kétségtelenül megtörtént, mert ott van a lapon, ott virít, ott tintál, tintálva lüktet, ott sistereg a nevem a papíron, át is látszik, ha felemelem, a nevem átlászik, mert én is átlászom, mert átláttak, és amit láttak, azon mégsem lehetett keresztüllátni, mert megállt a szem rajta, valamit észrevettek. Talán nem úgy bántam Eszterrel, ahogy a papíron átlátható lenne. Talán nem látogattam elégszer anyámékat. Talán hagytam, hogy apám megverje anyámat. Talán inkább néztem végig, hogy szétesnek, hogy szétesik minden, talán úgy éreztem magam gyengének, hogy közben erős is lehettem volna, hogy ragasztó lehettem volna, és nem lennék most a papíron, mert a ragasztó átlátszó, és én átlátszó akartam lenni és akarok, mert amin átlátnak, az nem akad fenn, azon nem akad fenn a szem és nem kell kettesbe váltva menni felé, hogy a

nevemet vigyem ki valahová, a piros égbe vigyem magam, ahogy gyorsan hajtok és a telefonomat nézem, hogy számokat daráljak az ujjaimmal, hogy telefonáljak majd, hogy szóljak, hogy köszönjek, hogy szempillantás legyek.

Vajon milyenek Ők? Akik feladtak engem? Vajon ők tudják azt, amit én nem tudok még? Vajon ők nyomtatnak a papírra és ők látják, ha a név nem látszik át akadálytalanul a vékony papírlapon?

Vajon ők milyenek? Akadékoskodó vevők? Bunkók vagy kedvesek azok, akik tudják? Akik látnak, de nem mint csomagot hordó futárt, hanem mint nevet a papíron keresztül.

Vajon milyen a környék, ahová tartok? Már látom is hogy egyre vörösödik minden, én is vörösödöm és az ég össze fog érni a horizonttal mert a horizont felé megyek mert nem mehetek másfelé, csak oda az ég aljába és az éjbe bár a gázolaj is fogy és este már nem vezethetek mert holnap is kell és azután is mert este és éjszaka már semmit és a gázolaj is csak munkára van de én a vöröslő ég felé megyek de csillagok nincsenek mert a csillagokat már rég nem látom munka közben.

Vajon szűk utca lesz majd, ahová behajtok, kettesben kanyarodok oda? Akkor is, ha sietek? Erős fék kell a váratlan háznál, vagy távolról engedhetem vitorlázni futárhajóm?

És meglopnak majd ők? Majd mondják, hogy lopnak, mert az átlátszók lohatnak azoktól, akik fennakadnak?

Milyenek ők vajon? Hogy néznek majd ki? Mi teszi őket széppé vagy gyászossá? A szempillantás, az utolsó vörös fények a láthatárról, ahogy az aláírásukkal befejeződik önmagam kiszállítása? Így lesz?

Ők milyenek, ha én ilyen vagyok? És elolvasom még egyszer a nevem, és a nevem mintha nem az enyém lenne, hanem valami más, valami távoli, a horizontba révedő, de nem én, mert én már a kettesbe tett váltó mozdulata sem vagyok, mert már a váltó nem akad be a kettesbe, hanem úgy megy kettesből hármasba, mint az álom. És olyan simán lassul a hajó, mintha mindig is kormányos lettem volna.

A vörösben kicsit minden egyformának tűnik, és kanyarodok. A rádió kikapcsolt, ahogy a klíma már jóval korábban megállt. Duruzsol a motor, de halkán, félénken, és tudom, hogy lassan gurulok, mert nem tudom hol kell megállni. Az utcán, a vörös fényben aztán a kerekek úgy állnak meg, mintha vasmacska kaparná a tenger hátát.

Ti milyenek vagytok? Eszembe jutottak azok a tárgyak a csomagtérben, amik sosem tűnnek el és örökre ott vannak bármennyire is sietek és hiába adom át őket, mindig lesznek újak és ez is olyan, ők is olyanok, mert ők is látják azokat, akik nem látszanak át, mert csak azok láthatók, akiknek a neve fennakad, fennakad a szemem, ahogy a fény, ez a vörös fény rávetül. A telefonom rezgett, ahogy a kocsis megállt, kikötött. Kiszálltam, és néztem az eget, mert ilyenkor a legszebb és eszembe jutott, hogy ezért is, hogy ezért is szeretem ezt a munkát, mert a munka bár egyhangú tud lenni, néha unalmas és sok a hülye, de ezért, ezért mindig megéri, a csak néha látogató szempillantásért, ahogy a vörös szembe nézek, mert a horizontot látom mindenütt, és a telefon, az rezgett, tovább rezgett a zsebemben és a kezemben, és az a mozdulat sem én voltam, ahogy kivettem és a fülemhez tartottam, mert ami én vagyok, az a papíron áll, az a név, akit kihoztam, kiszállítottam, talán életemben először valami olyat, aminek volt bármi súlya, és ezt szeretem, ezt a fényt, mert fáradtan ez az alkonyipír olyan, mint én, és a telefon a fülemnél és lépek előre. Beszélnek és én hallgatok.